

Сбогомъ, до виждане!...

(Отлетяване на птицитѣ).

Хр. Кант-евъ.

Есенъ е. Слънцето като жълто-червено кълбо изгрѣва сутринъ надъ хоризонта, но вече не тъй рано както прѣзъ лѣтото. Неговитѣ лъчи нѣкакъ тѣжно падатъ върху земята, вече изгубила своя смарагово-зеленъ килимъ отъ свѣжи, разцвѣтѣли, трѣви, и се набождатъ въ сухитѣ листа, които съ леко потреперване се стелятъ по нея.

Дърветата малко по-малко се оголватъ, събличатъ лѣтната си прѣмѣна и тѣжно шрѣкватъ костеливи ржцѣ въ въздуха. По върховетѣ на оголѣлитѣ клоне тукъ-тамъ се виждатъ малки изоставени гнѣзда — жилища на нашитѣ пернати приятели, птицитѣ, които съ своитѣ мили, звучни пѣсни, будѣха ни сутринъ и ни веселяха прѣзъ деня. Но гдѣ сѣга тѣ — нашитѣ другари, що прѣвръщаха въ пѣсенъ нашитѣ тѣги и увеличаваха нашитѣ радости?

Отидоха, заминаха тѣ за далечни страни. За тамъ тръгнаха кждѣто снѣгъ нѣма да напълни тѣхнитѣ гнѣзда; кждѣто студенъ сѣверенъ вѣтръ не